

lyst for dette, at Ministeren, naar Ordet „indtil“ blev staaende, ikke vilde se sig istand til at overtage saadanne Plantager i Fremtiden, men maatte anse sig for nødsaget til at afhænde dem strax. Saadanne Afhændelser maatte vistnok under de nuværende Forhold i alle Tilfælde anses for ufordelelige for Statskassen og som Noget, vi i alle Tilfælde ikke ansaa os for berettigede til at fremtvinge gennem et Udtryk paa Finantsloven. Den høitærede Minister meddelte derefter, at naar dette Ord „indtil“ gik ud, var det hans Hensigt fremdeles, naar Forholdene gjorde det nødvendigt eller ønskeligt, at overtage saadanne fallerede Plantager og ikke forcere Salg af dem, og han udtalte ligeledes, at en saadan Overtagelse og følgerig en Forandring vilde finde Sted med Hensyn til den Plantage, med Hensyn til hvis Drift der har været reist størst Indvending, nemlig Plantagen Work and Rest. Ministeren tilføjede derefter i Udvalget, at det var hans Hensigt gennem en Overtagelse af insolvente Plantager fra Statskassens Side at komme ind paa en Udbygning og Indførelse af smaa Forbehold eller Smaadrift i det Hele taget paa de vestindiske Der. Et saadant Forsøg kan nemlig ikke ventes gjort fra privat Side, og skal det ske — og det er jo Noget, som Thinget gjentagne Gange har yttret Ønske om —, da maa Initiativet dertil tages af Statsmagten, og navnlig maa det ske gennem Benyttelsen af de faaledes inddragne Plantager. Efter disse Oplysninger har Udvalget troet det forsvareligt ikke at fastholde Udtrykket „indtil“, idet vi ved Fastholdelsen vilde være komne til et Resultat, som slet ikke var Udvalgets Hensigt. Det, Udvalget tilføjede med Ordet „indtil“, var blot at hindre en økonomisk Overtagelse eller Drift af Plantagerne, men ingenlunde at fremtvinge Tvangssalg af de vestindiske Plantager, hvilket man af flere Grunde og ogsaa af Hensyn til det Opsving, som man maatte kunde haabe at slaffe Derne ved en anden Driftsmaade, maatte anse for betænkeligt. I Genhold hertil er det, at vi foreslaa, at Ordet „indtil“ udgaar. — Jeg gaar derefter over til at omtale Vædringsforlaget under Nr. 8, hvortil slutter sig samtlige de øvrige Vædringsforslag vedrørende Dyrtidstillaget paa Vædringsforlagslisten, som findes spredte under de forskellige Paragrafer. Vædringsforlaget er stillet af Ministeren til 3die Behandling, og der findes ikke i de medfølgende Bilag nogen Motivering deraf. Det er i og for sig en meget stor Forandring at stille til 3die Behandling, og allerede dette maatte jo gjøre os betænkelige ved at gaa ind paa et Forslag af denne Natur, men uoplyst som det foreligger, er det fra vort Standpunkt ibetmindste og fra Flertallets Standpunkt selvfølgelig, at man ikke kunde anse det for rigtigt at tiltræde et saadant Forslag. Det staar desuden i en saadan Forbindelse med hele Dyrtids- og Lønningsstillags-

spørgsmaalets historiske Udvikling, at det vistnok for almindelige Dødelige ikke ret vel kan gjøre andet Indtryk, end at det er en Fortsættelse af de Bestræbelser, som det nuværende Ministerium igennem et Par Aar har troet at maatte betragte som sin Opgave, nemlig at gjenneføre et Dyrtidstillæg til en vis bestemt Grænsse for Embedsstanden. Efter den Maade, hvorpaa dette Spørgsmaal nys har været behandlet i et Fællesudvalg, efter Resultatet af detses Votering — ganske vist traadte Spørgsmaalet dengang frem under en anden Form, men denne formelle Forskjel tror jeg ikke, det er berettiget at lægge synderlig Vægt paa — og efter den Maade, hvorpaa Spørgsmaalet blev afgjort her i Thinget, var der fra Flertallets Side endnu mindre Grund til at gaa ind paa Forslaget. Jeg skal imidlertid indskrænke mig til disse Bemærkninger nu, da jeg formoder, at der fra den høitærede Ministers Side vil blive givet nærmere Forklaring af Betydningen af dette Forslag, og jeg skal derfor ikke komme nærmere ind paa de Betragtninger, som det ellers kunde give Anledning til, og som der maatte siden kan blive Anledning til at berøre. Jeg fraraader altsaa Vedtagelsen af dette og alle sig dertil sluttende øvrige Vædringsforslag, vedrørende Dyrtidstillæget. — Der er endnu et Vædringsforslag, som jeg maa omtale, under § 24, nemlig Vædringsforlaget under Nr. 113 vedrørende Medhjælp til Lødsstederne. Medhjælpssummen var ved Finantslovens Fremlæggelse foreslaet forhøiet med 8,000 Kr., og den blev nedsat med dette Beløb ved 2den Behandling, fordi vi savnede tilstrækkelig Oplysning om, hvorledes denne Medhjælpsum agtedes anvendt, og navnlig fordi man fandt de Udtalelser i Motiverne til Finantsloven, der formentlig maatte antages at skulle give de Oplysninger, som man manglede, utilstrækkelige. Motiverne gik ud paa, at denne Sum maatte betragtes som en Konsekvens af Lødslovningslovens Vedtagelse ifjor, idet det der maatte anses som forudsat eller som Noget, der maatte erkjendes for at være rimeligt, at man istedetfor de nedlagte Embeder skaffede Arbeidet udført ved Forøgelse af Medhjælpssummerne. Ved en Konference, Udvalget har haft med den høitærede Minister, har Ministeren selv erkjendt, at denne Betragtning ikke kunde holdes, og at Motiveringen ikke var fyldestgørende, men har tillige oplyst, at denne Sum for det Halves, for 4,000 Kr.s Vedkommende, agtedes benyttet til at slaffe en aldeles nødvendig Medhjælp for visse Steder saavel i Kjøbenhavn som i Provindserne paa Grund af nye Foranstaltninger, der vare bleven trufne, efterat Lødslovningsloven var bleven vedtagen, og at de øvrige 4,000 Kr. agtedes benyttede til at give den ansatte Medhjælp en lille Lønningsforbedring. Efter disse Oplysninger har Udvalget ikke fundet, at der var nogen Grund til at modsætte sig Forslaget, da